

Joan Fonollosa presenta el Projecte Independència a l'Ateneu Barcelonès

written by Redacció Unilateral | 10 de gener de 2024

“La **independència** no és ‘una cosa que passarà’ sinó un objectiu que per aconseguir-lo cal esforç i coordinació; per tant, el camí per arribar-hi no és un ‘procés’ sinó que **és un ‘projecte’**, que necessita una estratègia, una planificació i un lideratge”. Així es va expressar ahir a l'**Ateneu Barcelonès** en **Joan Fonollosa**, un especialista en gestió de projectes que va presentar la seva proposta de com hauria de ser aquest projecte.

En Fonollosa va fer una exhaustiva anàlisi de la situació actual, amb els punts forts i febles, les oportunitats i les amenaces i va concloure que la situació és difícil, però que ens en podem sortir si ens hi posem seriosament. Va plantejar **les eleccions al Parlament que previsiblement seran d'aquí a un any com la data límit** perquè les negociacions entre Junts i el PSOE hagin conclòs amb un acord per a un referèndum vinculant i supervisat internacionalment; i si això no succeeix, plantejar-les com un referèndum en què l'obtenció de la majoria absoluta de diputats equivaldria a una ratificació de l'1-0 amb el consegüent aixecament de la suspensió de la independència.

Per fer-ho, la gent hi és igualment que el 2017, però està desencantada i ja es malfia de tot: cal guanyar-se de nou la seva confiança. En conseqüència, va plantejar la necessitat que l'independentisme presenti una **llista unitària** basada en els valors de la veracitat, honestedat, transparència i el treball en equip, sense assemblearisme ni lideratges individuals. “**La independència és un projecte de país**, no ideològic, sense apriorismes ni exclusions i **on tothom que**

vulgui viure a Catalunya hi és cridat i on el president Puigdemont és un actiu molt important”.

Tanmateix, és evident que el punt clau és com aconseguir aquesta unitat: “Molta gent està convençuda de la necessitat de la unitat, però tothom vol encapçalar-la”, va dir. Per superar aquesta situació cal que tothom tingui generositat, sentit de país i que renunciï a protagonismes. Ho va plasmar en una imatge molt gràfica: “Només l’enxaneta fa l’aleta, però sense tots els altres, des de la pinya fins a l’acotxador, el castell no puja”. “Al final, és una qüestió de **patriotisme**”, va concloure.

Va insistir també en la necessitat de buscar l’excel·lència amb una metodologia de treball oberta i flexible, establint a cada pas uns objectius clars i ben definits assignant com a responsable a la persona més capacitada per a cada tasca.

Va advertir també que **proclamar la independència és només la meitat de la feina**, perquè els primers anys marcaran el tarannà de la República i no es poden deixar a la improvisació: “Una República mal feta ens pot fer recular decennis, fins i tot si triomfa”. Va recordar que ja s’ha estudiat moltes vegades com volem que sigui la futura República, sempre amb resultats molt similars i per això va advocar per la posada en marxa immediata, utilitzant la proposta de text constitucional elaborat per Constituïm, que “molt malament no pot estar i a més és fàcilment reformable, si cal”.

D’aquesta manera va proposar un període de transició de només tres anys en lloc dels set que pot durar si s’ha de començar de nou. Especialment interessant va ser la descripció que va fer del pla d’acció per a la primera setmana després de la proclamació, per al primer any i per als primers 3 anys. I també la novetat d’alguns dels càrrecs o del mètode de la seva elecció (per exemple, elecció directa dels fiscals, no per nomenament a dit com es fa ara a l’Estat espanyol).

La presentació va concloure amb un significatiu:

“Així és com ho faria jo.
Hi esteu d’acord?
Ens hi posem?”

I convidava que tots plegats renunciem als nostres egos per fer un bon servei a la pàtria: “Jo no pretenc encapçalar res: jo estaré al lloc on millor pugui servir aquest projecte”.